

[Birthe Nielsen]

bejdspresset og på grund af den lange ventetid.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge socialministeren, hvorfor der er den lange ventetid. Ud fra de oplysninger, jeg har fået, hænger det meget sammen med, at kommunerne er meget længe om at sende svar tilbage til den sociale ankestyrelse, når en klient har klaget videre fra amsankenævnet. I København og på Frederiksberg er der kun én ankemulighed. Man kunne så spørge, om den sociale ankestyrelse egentlig er opbygget på den rigtige måde, eller om man skulle finde på den anden måde at gøre dette på.

Men det, jeg nok er mest bekymret for, er med hensyn til amsankenævnene, hvor man i forbindelse med dette lovforslag tager nogle bestemte ting ud, som gør, at borgernes retssikkerhed bliver svækket, det vil sige, at de ikke får de samme muligheder for at anke til amsankenævnet. Det drejer sig om f.eks. tildeling af personligt tillæg til pensionister, tildeling af ungdomsydelse, tildeling af dagpleje- og institutionspladser og afgørelser vedrørende tilbagebetaling af sociale ydelser og som det sidste tildeling af forskud på pensioner. Det finder jeg meget beklageligt, for det mener jeg svækker borgernes retssikkerhed. Det finder vi fra SFs side ikke er rimeligt, netop fordi bistandsloven, som den er opbygget, i vidt omfang hviler på kommunernes skøn, især nu, efter at der er ændret en del i bistandsloven. SF vil ikke være med til at svække borgernes retssikkerhed på dette område.

Socialministeren nævner i lovforslagene, at amsankenævnenes sammensætning skal være anderledes, end den er i dag, herunder, at man ikke behøver at være medlem af et amtsråd for at sidde i amsankenævnet. I den forbindelse vil jeg spørge ministeren, hvilken personkreds ministeren her tænker på, for det fremgår ikke af lovforslaget.

I lovforslag nr. L 122 peger man på statsamtmanden. Jeg ved, at der i forvejen sidder tidligere amtmænd som formænd for amsankenævnene. I den forbindelse vil jeg spørge, hvorfor det skal være statsamtmanden. Er det for at svække amsankenævnenes kompetence – her tænker jeg også på sekretariatsfunktionen, som i dag er under amsankenævnen – er det altså meningen, at man vil styrke statsamterne med denne ændring? Det

fremgår ikke af lovforslaget, og derfor vil jeg bede ministeren gøre rede for det.

Jeg vil gerne sige lidt mere om formålet med ankesystemet. I henhold til socialreformkommissionen var det af væsentlig betydning for, at man kunne have tillid til det sociale system, at ankesystemet blev opfattet som retsbeskyttende for borgerne, og det skulle være let og overskueligt at anvende. Det skulle være uafhængigt af repræsentanter for sagkundskaben, og der skulle foretages en hurtig ankesagsbehandling. Når nu det ikke fungerer, som det bør gøre, i den sociale ankestyrelse, kunne man spørge hvorfor, for jeg synes ikke, det fremgår af de rapporter, der er kommet, hvorfor det ikke fungerer. Jeg ved i hvert fald, at mange kommuner er for langsommelige, og det kunne eventuelt være årsagen.

Det alvorligste ved lovforslaget – og det vil jeg bore mere i under udvalgsarbejdet – er, at man nu tager nogle bestemte befolkningsgrupper ud, som ikke fremover får mulighed for at anke, og det bliver en ren kommunal-administrativ ordning, hvad kommunerne beslutter sig til. Det finder jeg er meget betænkeligt af hensyn til borgernes retssikkerhed, som jeg har sagt tidligere. Jeg ved, at socialministeren har nedsat en arbejdsgruppe, som netop skulle se på bistandslovens kontanthjælpscirkulære med henblik på at forenkle systemet, og jeg kan ikke forstå, hvorfor man så ikke venter med at komme med et lovforslag, indtil man har fundet nogle klare retningslinjer for bistandslovens administration, som gør det mere overskueligt for borgerne. Så kunne man se på, om man kunne have undværet noget af ankesystemet, hvis ikke bistandsloven hvilede så meget på et skøn, som den gør i dag. Ministeren siger i dette lovforslag, at ministeren vil følge udviklingen i de næste to år, men når der er nedsat en arbejdsgruppe, som i forvejen skal se på kontanthjælpscirkulæret, kan jeg egentlig ikke forstå, at man ikke venter og samordner disse ting, men kommer med forslaget nu, hvor man alligevel overvejer at ændre nogle andre ting i loven.

Aase Olesen (RV):

Da de to lovforslag behandles sammen, vil jeg tillade mig at begynde med det mest en-